

Minu raamatukogu

Algkoolis käies meeldis mulle väga lugeda erinevaid raamatuid printsessidest, lossidest, jänkudest ja vahel ka müütilistest koletistest. Mäletan, kuidas ema, käes suur muinasjuttude kogumik, igal õhtul lapsi diivani peale enda kõrvale istuma kutsus ja ilmekal toonil lugusid jutustas, mis alati mu väikest venda kihinal naerma ajas. Mäletan ka seda, kuidas sel hetkel ma südamest soovisin, et minust tuleks täpselt samasugune emme nagu mu naerusuine ja helde ema. Ilmselt ka tänu temale tuli mul suur tahtmine hakata külastama raamatukogusid, et leida sealt põnevaid muinasjutte, mida mu ema õhtuti ette lugeda saaks.

Minu lapsepõlv algas ühes väikeses kollases koolikeses nimega Haapsalu Linna Algkool, mida ümbritsesid põõsad valgete lumimarjadega. Peale tunde armastasin ma alati neid marju korjata ja hiljem neile peale astuda, sest nad plöksusid jala all nii toredasti. Minu koolist paarisaja meetri kaugusel oli veel üks väike kollane majake, mille nimeks oli Haapsalu lasteraamatukogu. Iga päev peale kooli jalutasin ma sealt mööda ning uurisin pingsal pingul selle välimust. Kuna ma olin veidi argliku iseloomuga tütarlaps, siis ei julgenud ma kunagi sinna üksi siseneda. Kuid ühel julgel päeval muutus kõik ja peagi avastasin ennast raamaturiilite vahelt. Mäletan, et ühes nurgas seisis üks väike akvaarium, mis oli erinevaid värvilisi kalu täis ja ma alati mõtlesin, kuidas nad kõik sinna ära mahuvad. Vahepeal mõtetesse vajudes koputasin ma klaasi peale, mis raamatukogujuhatajat just nii väga rõõmsaks ei teinud. Pärast seda tundsin kohutavat piinlikkust ning ei julgenud paar päeva kalade lähedalegi minna.

Sellel raamatukogul oli kaks korrust. Kõige rohkem meeldis mulle käia teisel korrusel, sest seal oli suur ruum, mille keskel oli laud koos puidust pinkidega, seintel rippusid laste tehtud joonistused ja kusagil ääres asetses hulk pehmeid mänguasju. Laste joonistusi vaadates tundsin ma alati suurt kadedust, sest ma ei osanud kunagi nii hästi joonistada. Nüüdseks olen ma poole oma elust kunstile pühendanud. Kusagil pinkide kõrval seisis üks must ja üks valge kiikhobune, mille peal ma tihti kiikumas armastasin käia. Peagi ei saanud ma seda enam teha, sest kiiged jäid aina väiksemaks ja mina aina suuremaks. Selle ruumi kõrval oli veel üks tuba, kust võis leida täiskasvanute raamatuid. Nende lehti sirvides ei saanud ma kunagi aru, millest õigemini juttu oli nii, et ma pigem otsustasin jääda karvaste mänguasjade juurde. Trepist alla minnes jäi mulle alati silma üks salapärase lukustatud valge uks, kuhu mul alati suur tung siseneda oli. Seda ma kunagi teha ei saanud ja siimaani on suur uudishimu minus alles jäänud.

Peale algkooli lõpetamist ja põhikooli alustamist, mis teise linna otsa jäi, muutus minu tihe raamatukogu külastamine harvaks nähtuseks ning peagi kattis mu armastust raamatute vastu tihe ämblikuvõrk. Nii kestis see umbes 3 aastat, kuni hakkasin õppima Läänemaa Ühisgümnaasiumis, mis jäi täpselt lasteraamatukogu kõrvale. Ühel külmal talvepäeval otsustasin seda uuesti külastama minna, kartes, et kõik on muutunud ja ei ole enam sellist nostalgilist tunnet. Ma eksisin. Peale minu viimast külastamiskäiku oli kõik jäänud samaks nagu oleks raamatukogu teadnud, et ma tagasi tulen.

Kenele Pärnaste

11. kl Läänemaa Ühisgümnaasium